



# CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația  
CLUJ  
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 8.  
Sâmbătă 11 Maiu 1935.  
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei  
Numărul 1 Leu

## Mironosițele.

Mântuitorul nostru în calea misiunii dumnezeiești ce trebuia să o împlinească a întâlnit cei mai înverșunați dușmani. Cei dintâi au fost fariseii plini de trufie și păstrători de litera legii, apoi poporul nepăsător și râvnitor numai spre bunuri pământești și plăceri deșarte. Dar a avut și urmași credințicioși, afară de apostoli și ucenici, femeile numite în limbajul consacrat de Biserică, mironosițe. Cine erau aceste femei? Erau câteva învățăcele evlavioase, cari au fost fermecate de cuvântul lui Dumnezeu vestit cu putere și iubirea supra omenească și întărit cu neînumărate minuni. Aceste femei s'au atașat de Isus cu toată căldura sufletului și l-au urmat, fără a-l mai părăsi vreodată. Pretutindeni ascultau dumnezeiasca înțelepciune ce ieșea din gura Lui. Când a sosit clipa hotărâtă de Tatăl ceresc ca, fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor pentru ca dinuciderea Lui să se nască mântuirea și sfințenia creștină ce va străluci peste istoria vremurilor, în atâtea suflete eroice, mironosițele au fost de față. Ele n'au lipsit nici atunci când, „prins fiind păstorul aveau să se risipească oile turmei”, atunci când marea Victimă trebuia să rămână singură în tragica-i măreție. Căci cine l-ar fi putut însoți pe culmea dumnezeieștii iubiri și nemărginitei ispășiri oferite dreptății dumnezeiești pentru iertarea păcatelor lumii. Deși, omenește vorbind, ele n'au putut atinge măsura durerii și iubirii Domnului, dar au urmat până la sfârșit drumul calvarului asistând din plin cu toată capabilitatea unei ființe omenești la drama, de o măreție fără pereche în istorie, a răstignirii și morții Fiului lui Dumnezeu întrupat. Sufletul acestor femei a participat din plin la toată viața Domnului. Au urmat calea lui Isus Hristos și în bucurie și în durere și în timpul de liniște și mângâierea și în viforul patimilor. Ele formează modelul vieții evlavioase, arătând cum trebuie urmată doctrina evangheliei; nu numai în clipe de fericire ci și în clipe de durere de suferințe și zbcucium. Cine ar putea spune durerea ce le-a sfâșiat inima în momentele patimirii lui Hristos. Au suferit martirul intern al răbdării eroice.

Au urmat pe Isus, întru toate și s'au învrednicit a-l vedea mai întâi după înviere. După cruce învierea și bucuria senină. După noaptea înviforată a Golgotei, dimineața luminată a învierii, triumf veșnic asupra morții și păcatului. Așa s'au învrednicit mironosițele, așa toți servii credințioși a lui Hristos.

Purtătoarele de mir stând înaintea mormântului Dătătorului de viață, pe Stăpânul cel fără de moarte îl căutau între cei morți; și bunele vestiri de bucurie dela inger luând, Apostolilor au vestit: că a înviat Hristos Domnul, dându-le lumii mila cea mare.

(din cântările învierii)

# Evanghelia — luminarul lumii.

„Așa a iubit Dumnezeu lumea„.

Invinuirea cea mai obicinuită, cea mai veche ca și cea mai actuală, ce se aduce adevărului și moralei pecetluite prin Invierea Mântuitorului, este că Evanghelia e pusă în slujba vieții de după moarte. Se poate că, — spun cei necredincioși — ateștiți și materialștiți, — după moarte să nu mai fie nimic. E probabil, că viața de după moarte să nu fie decât o himeră, dar chiar dacă ar fi realitate, ce preț poate avea pentru omenirea *ce trăește pe pământ*, legile și credința în legătură cu viața viitoare a morții?

O doctrină, o etică, un sistem filosofic, social sau politic, se prețuește după folosul practic pe care-l pot avea în perfecționarea vieții omenești în lume. Cele mai ideale și mai înalte teorii, dacă nu dau un sprijin în lupta omului în lume, dacă nu-l ajută în suportarea mai cu ușurință a vieții, și nu fac aceasta viață mai bună, mai dreaptă, mai fericită, — sunt valuri de fum ce se pierd în văzduh.

În idee, în sentiment, în credință și acțiune, omul caută un ajutor pentru sine însuși, pentru lupta sa. Doctrinile, credințele, disciplinele cari nu-i împrumută o armă de luptă, îl lasă rece. Și, în chip intrinsec, sunt fără de valoare pentru om.

De aceea Evanghelia nu este îmbrățișată cu sinceritate de imensa majoritate chiar a credincioșilor ei: nu le dă un razim în viață. E transcendentală. Ne pregătește nu pentru lumea și viața de pe pământ, ci pentru cea din ceruri.

Cu alte cuvinte: Revelația lui Hristos cel restignit și înviat, e sublimă, e supraumană, e desăvârșită, dar' nu e pentru noi oamenii pământului, cari avem alte nevoi și alte imperative pentru a fi fericiți, decât cele propovăduite în Evanghelie.

Propovăduirea disprețului față de lume de către predicatorii creștini, a contribuit, în mare măsură, la formarea acelei opinii curente și constante, că Evanghelia nu e o doctrină și o morală, — un program de viață, pentru omul pământean, ci numai pentru sufletul nemuritor.

Știm, însă, că Evanghelia nu a condamnat și nu condamnă decât răul din lume, lumea rea sub aspectul etic, prin dominarea ei de patimi și nu de rațiune sau conștiință.

Dacă Cel înviat din morți ar fi condamnat lumea și viața pământeană în bloc, în general, s'ar fi condamnat pe El însuși, fiindcă „toate prin Dânsul s'au făcut“.

Isus Hristos n'a putut însă condamna lucrul mâinilor Sale. Și însăși calitatea și misiunea Sa de Mântuitor, de Răscumpărător, ne arată imensul preț pe care El l-a pus lumii, adică *prețul pus pe omul trăitor pe pământ, nu în cer, în viața viitoare*.

„Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Unul născut Fiu al Său“...

Evanghelia e drumul omului trăitor pe pământ, nu a spiritului nemuritor din viața vecinică. Ea a deschis un drum drept în lume, pentru omul în trup și spirit, nu pentru ngeri, pentru spiritul pur.

De aceea ea este programul de viață al omului muritor, al societății, al popoarelor. E adânc înrădăcinată în viața noastră de toate zilele. E di-

rectiva noastră ca singuratici, societate, neam sau omenire, aici în lume.

Și încă în așa măsură e practică și actuală Evanghelia, și în așa măsură se pune în ea preț pe viața omului în lume, încât dela aceasta viață atârnă fericirea sau nefericirea vecinică.

Nici o doctrină filosofică și nici o religie nu a mai dat o importanță atât de covârșitoare traiului omului în lume, ca și Evanghelia Celui înviat a treia zi.

Da! Există nemuirea sufletului și viața vecinică! Dar felul acestei vieți de după moarte, e cu totul în dependență de felul vieții noastre în lume.

Și, atunci, unde e disprețul Evangheliei față de traiul nostru în trup amărât? Unde este axa răsădită în viața de după moarte, când nici nu putem ajunge la fericirea de acolo, decât prin o bună, înaltă, cinstită, eroică trăire a vieții ce ni s'a dat pe pământ?

Adevărul și etica creștină nu sunt deci valori, cari să fructifice numai pentru viața viitoare. Ci ele nu pot fructifica pentru ceriu, dacă nu se realizează întâi aici pe pământ.

Cel ce se mântue, cel care ajunge la fericirea vecinică, trebuie să fie întâi un desăvârșit, un superior cetățean al pământului. Un om întreg, cinstit, drept, muncitor, modest, bun, altruist, — pentru a putea ajunge un sfânt în cer.

Iată deci, că Evanghelia e o povățuitoare și o poruncitoare pentru desăvârșirea omului în lume, mai întâi, pentru a putea ajunge la viața vecinic fericită.

Iată enormul, totalul preț, pe care Hristos îl pune pe traiul nostru pe pământ.

Și atunci e absurd să se spună că Evanghelia e o doctrină pentru cer, și nu pentru pământ. Ea e adevăr și lege pentru muritori, pentruca trăind desăvârșit pe pământ, să-și poată câștiga și fericirea vecinică.

Evanghelia e actuală în fiecare zi, pentru singuratici, societăți și popoare, pentrucă nu-și proiectează drumurile și poruncile pentru Cer ci pe pământ. Ne arată, cum să trăim aici, pentru a putea trăi și în vecinicie.

Nu este deci o doctrină de lux, pentru meditare, ci o cale de urmat în viață.

Evanghelia arată cărările fiecărui om în lume. Și le arată chiar pe acelea pe care, dacă nu le urmează singuraticii, societatea, popoarele sau omenirea, își aduc nenorocire asupra lor chiar în aceasta viață.

Idealism, himeră, doctrină pentru ingeri? Dar adevărul și morala creștină se compun din porunci și în drumări practice pentru viața fericită de toate zilele.

Nu există individ, familie, sau societate, care să poată fi mulțumită, să poată prospera, să se poată perfecționa înafară de adevărul și morala creștină.

Deci Evanghelia și Hristos nu sunt în afară de viața pământească a omului, ci sunt însăși inima acestei vieți.

Nici o doctrină superioară, nici un sistem politic sau social — în căutarea fericirii omului în lume — nu au ajuns vr'odată la principii potrivnice doctrinei sau moralei creștine.

Astfel Evanghelia Celui Răstignit și Inviat din morți este în realitate aluatul, care dospește în fiecare clipă viața omului în lume. Dă aluat bun și pâine bună celor ce-i urmează principiile, și e neputincioasă pentru foamea acelor cari o disprețuiesc.

Ea e adânc înrădăcinată în esența fericirii sau nefericirii noastre în lumea aceasta, de care e legată și fericirea sau nefericirea noastră vecinică.

Evangelia nu e o doctrină de lux pentru vecinicie, ci arătarea fiecăruj pas, pe care trebuie să-l facem în viață, pentru adevărata noastră fericire de pe pământ.

Dacă aceasta e legată și de fericirea noastră vecinică, pe noi nu ne poate decât să ne încante.

Ion Agârbiceanu

## Indreptarea statornică.

O veche zicătoare spune: sfârșitul laudă începutul. Acest adevăr se potrivește minunat și în viața sufletească. Numai sfârșitul vieții creștinești se încoronează, numai sfârșitul bun mântuie un suflet. Mulți încep bine, se hotărăsc a trăi o viață bună și evlavioasă, dar cad repede uitând cu totul făgăduințele făcute la întorcerea pe calea adevărului. Este înfirea omului o nestatornicie ce se poate observa în toate formele de activitate. Sunt atâtea alcătuirii omenesti ce se schimbă încontinuu fiindcă oamenii ce le compun sunt supuși schimbărilor din cauza acestei nestatornicii, în politică se vede mai bine ca oriunde acest fapt.

Statornicia adevărată fiind egală cu caracterul puternic, este destul de rară, în zilele noastre aproape o excepție. Creștinismul care e adevăr cere și el o mare statornicie în slujba lui Dumnezeu, adică lupta în contra pornirilor rele din noi și a ispitelor diavolului, și ca urmare împlinirea tuturor datorțiilor ce le impune statul de viață în care trăim. Aici trebuie amintit un adevăr pe care puțini îl cunosc, anume: Omul numai cu puterile lui proprii în cele mai multe ispite este învins, de aici marea greutate a urma calea evlaviei și desăvârșirii creștine, marea neîncredere și descurajare în ce privește viața evlavioasă, ce sfârșește din nefericire la mulți creștini prin o completă renunțare la luptă, desconsiderând viața evlavioasă ca o viață melancolică (tristă), și morocănoasă ca ceva ce se împotrivesc oricărei bucurii omenesti. Credința noastră ne învață că o viață creștină fără darul lui Dumnezeu, care e un ajutor supranatural, este imposibilă. Dumnezeu este acela care împrumută firii noastre slabe puterea de a lupta și învinge pornirile rele din noi și ispitele înverșunate ale diavolului. El mângâie și întărește sufletul obosit. El luminează înțelegerea minții și cunoașterea adevărului credinții și întărește voința pentru ca acest adevăr să devină o realitate în sufletul nostru iar nu numai o teorie frumoasă fără urmări practice în conduita vieții noastre. Nu se poate închipui evlavie statornică fără darul lui Dumnezeu. Acest dar Dumnezeu îl dă numai celor ce se fac vrednici de el prin rugăciune, prin împărtășire deasă și bună cu sf. taine a mărturisiri și cuminecării, prin gândirea și toate lucrările noastre să fie făcute așa cum voiește Dumnezeu, în sfârșit prin a tinde spre posesiunea lui Dumnezeu, care numai în cer este desăvârșită — ca supremul Bine, Adevăr și Frumos, spre aceste trei lucruri ce le caută omul în viața lui întreagă fără, a le putea găsi undeva deplin decât în Dumnezeu. Numai cerând cu stăruință darul lui Dumnezeu putem fi statornici în practicarea virtuții. De aici sentința sf. Părinți că cel ce se roagă se va mântui, iar cel ce nu se roagă se va osândi, în deplină conformitate cu cuvintele Domnului Hristos „Privegheați și vă rugați să nu intrați în ispită“.

I.

## Informațiuni.

**La Blaj** în ziua de 7 Mai s'a făcut alegerea candidaților la văduvitul scaun mitropolitan. Toți Arhiepiscopii noștri s'au bucurat de încrederea clerului alegător. Urmează ca dintre primii trei: Excelențele Lor Alex. Nicolescu, Iuliu Hossu și Valeriu Tr. Frențiu, Scaunul Apostolic să designeze persoana cea mai vrednică. —

**La pelerinajul** anunțat pentru Ierusalim, mai pot participa acele persoane, cari singure și vor aranja chestiunea pașaportului până la data de 18 Mai, când va fi plecarea cu vaporul din Constanța.

**În Dumineca Tomi**, Excelența Sa Episcopul Iuliu Hossu a făcut vizită credincioșilor din Cluj-Mănăstur, dela biserica Calvaria. — A fost asistență mare și multă bucurie și mângâiere sufletească. —